

28. febrúar 2020 | Minningargreinar | 1951 orð | 1 mynd

Halldór Snorri Gunnarsson

Halldór Snorri Gunnarson fæddist í Reykjavík 21. nóvember 1953. Hann lést á líknardeild Landspítalans 17. febrúar 2020. Foreldrar hans voru Gunnar Halldór Gunnarsson, f. 1929, d. 1997 og Svanhildur Lovísa Gunnarsdóttir, f. 1931, d. 2013. Bróðir Halldórs er Gunnar Stefán Gunnarsson húsgagnasmiður, f. 1952, kvæntur Helgu Ólafsdóttur.

Eiginkona Halldórs var Herdís Jónsdóttir kennari, f. 1954, d. 2011. Börn þeirra eru fjögur: 1) Berglind Björk kennari, f. 1977, eiginmaður hennar er Hannes Þór Baldursson húsmasíðameistari. Þau eiga þrjú börn: Baldur Rökkva, f. 2005, Halldór Hvannar, f. 2007 og Herdísí Lóu, f. 2010. 2) Svanhildur Sif ritstjóri, f. 1985, sambýlismaður hennar er Michael William Chapman rithöfundur. 3) Lovísa Lára, kvikmyndagerðarkona og verslunarstjóri, f. 1987, eiginmaður hennar er Ársæll Rafn Erlingsson, nemi og frístundaleiðbeinandi. 4) Gunnar Már, verkamaður og kvikmyndagerðarmaður, f. 1988.

Halldór ólst upp í Reykjahlíð 14 og Skeiðarvogi 3 að undanskildu árinu 1969-'70 þegar fjölskyldan var búsett í Vancouver í Kanada. Hann gekk í Vogaskóla, Sir Winston Churchill Secondary High School og Menntaskólann við Hamrahlíð.

Halldór og Herdís gengu í hjónaband þann 8. janúar 1977. Þau bjuggu fyrst um sinn í kjallaraíbúð á æskuheimili Halldórs í Skeiðarvogi en bjuggu sér svo heimili á Flyðrugranda 4 og síðar þegar fjölgaði í barnahópnum á Kaplaskjólsvogi 89. Í kringum 1990 fluttu þau á æskuheimili Herdísar í húsið sem faðir hennar byggði á Nýbýlavegi/Auðbrekku 29 og bjuggu þar næstu tvo áratugina. Húsið stendur ei lengur og verið er að reisa stórhýsi á húsgrunninum. Halldór fluttist á Löngubrekku 13 nokkrum árum eftir að Herdís lést.

Halldór vann mesta starfsæviðna sem kerfisfræðingur/diskastjóri hjá SKýrr (Skýrsluvélum ríkisins og Reykjavíkurborgar) með viðkomu hjá SÍS (Sambandi íslenskra samvinnufélaga) og í eigin atvinnurekstri í tölvuversluninni Andi sf. Árið 2008 hóf hann störf sem verkefnastjóri á kjarasviði Starfsmannafélags Reykjavíkurborgar, síðar Sameyki og vann þar allt þar til hann lét af störfum vegna veikinda á síðasta ári.

Halldór var mikill tónlistaráhugamaður, forritari í árdaga tölvuleikja, hæfileikaríkur frístundamálari og virkur í ýmsu félags- og íþróttastarfi. Hann var stuðningsmaður knattspyrnufélaganna Southampton og Víkings. Hann kom bæði að getraunum fyrir Víking og badmintondeild þeirra. Einnig spilaði hann sjálfur badminton í TBR. Á seinna æviskeiði skipaði golfið stóran sess. Hann var einnig dyggur blóðgjafi hjá Blóðbankanum í Reykjavík.

Útför hans fer fram frá Kópavogskirkju í dag, 28. febrúar 2020, klukkan 11.

Ég veit ekki hvernig pabbi fór að því að afla sér þekkingarinnar en á níunda áratugnum kölluðu menn hann alla vega tölvufræðing þegar starfsheitið var varla til. Í frístundum samdi hann og forritaði leiki á heimilistölvuna Commodore 64 og síðar frumgerðir af PC-tölvum sem við gátum gleymt okkur yfir tímunum saman. Ég var sérstaklega hrifin af ævintýraleik sem hann samdi með engum myndum, aðeins texta með valmöguleikum sem leiddu í nýjar ævintýrlegar aðstæður þar sem sögupersónurnar voru tónlistarmenn í uppáhaldi hjá mér: George Michael, Michael Jackson o.s.frv. Hann gat sjálfur dundað sér endalaust í æsispennandi leik sem samanstóð einungis af stígaðflunni í Eurovision þar sem spilarinn valdi sér lag til að halda með og stigin röðuðust handahófskennt.

Ég man ekki til þess að hann hafi nokkurn tímann skammað mig, ekki einu sinni þegar ég klessti heimilisbílinn á leið heim úr ísbúð eða hélt tryllt unglingapartí sem var varla lokið þegar fjölskyldan sneri aftur úr sumarbústað. Hann var með eindæmum skilningsríkur en fyrst og fremst átti hann auðvelt með að sjá húmorinn í öllum aðstæðum. Meira að segja á líknardeildinni hélt hann áfram að grínast eins lengi og hann mögulega gat. Ég er óendanlega þakklát fyrir að við börnin hans gátum verið með honum á leiðinni úr þessu jarðríki rétt eins og hann var með okkur á leiðinni í það.

Halldór var algjör rokkstjarna þótt hann spilaði ekki á hljóðfæri sjálfur og meiri tónlistaráhugamanni hef ég ekki kynnst. Hann var hafsjór fróðleiks, sérstaklega um tónlist sjöunda áratugarins. Bílferðir voru aldrei leiðinlegar og snerust ávallt upp í sögustundir eða tónlistargetraunir. Ég sé hann skýrt fyrir mér flatmaga á teppalögðu stofugólfinu í sínum eigin heimi með heyrnartólin eða þá dansandi og syngjandi við uppvaskið. Ég gæti ekki hafa hlotið betra tónlistaruppeldi og erum við systkinin öll með afar fjölbreyttan og víðfeðman tónlistarsmekk sem er án efa honum að þakka.

Hann eldaði bestu aspássúpu í heimi, kallaði hakk og spaghetí mambó og á sínum tíma var kokteill víst nefndur eftir honum á Klúbbnum (Don Dóri). Hann hafði yndi af því að svindla í ólsen ólsen, gera hrekki og segja vandræðalega pabbabrandara. Hann naut þess að taka þátt í áhugamálum sínum með góðum félögum og slaka svo á með ostapopp og breskan spurningaþátt í sjónvarpinu. Hann elskaði auðsýnilega börnin sín og barnabörnin og þau þetta knúsulega sjarmatröll. Tilvera hans og hjarta var afar samofið móður minni og því aldrei samt eftir skyndilegt fráfall hennar.

Ég er þakklát fyrir að hafa fengið að hafa hann áfram í lífi okkar síðustu ár og að barnabörnin fái að varðveita þær minningar en er að leikslokum sátt við það að hann hafi fundið leið aftur í faðm eiginkonunnar. Verið þið sæl, elsku bestu mamma og pabbi.

Á vængjum söngsins hef ég svifið

í sorg og gleði,

sungið dátt með glöðu geði.

Án þess væri lífið svo laust við lit og róm.

Innihaldstóm

væri þá ævartilveran öll.

Á vængjum söngsins hef ég svifið

um lífsins tónahöll.

(Þýð. Ólína K. Þorvarðardóttir)

Berglind Björk

Halldórsdóttir.

Ég hélt að ég hefði meiri tíma.

Ég get ekki hætt að hugsa um allt sem við ætluðum að gera, allt sem ég vildi segja. Hjartað mitt er brotið.

Ég á svo margar góðar minningar enda var svo gaman að vera í kringum þig. Þú varst alltaf með húmorinn í lagi, þótt brandararnir væru misgóðir og jafnvel fram á seinustu stund varstu að segja brandara. Ég veit það var til þess að láta okkur líða betur.

Þú vildir alltaf passa upp á okkur og vera sterkur fyrir okkur sérstaklega eftir að mamma dó og þrátt fyrir það að fjölskyldan yrði aldrei söm eftir það þá hélstu okkur uppi og við náðum að styrkja böndin og bæta við mörgum frábærum minningum.

Erfiðast finnst mér að geta ekki deilt með þér góðri tónlist sem ég heyri í útvarpinu. Mun sakna þess að sitja með þér yfir tölvunni og hlusta á tónlist sem þú spilaðir alltaf fyrir mig.

Ég á ótal sögur um þig sem þú sagðir mér, frá því þú varst unglingur að smygla áfengi inn á áfengislausar skemmtanir um verslunarmannahelgina, rúnta um götur (stundum gangstéttir) á Austin Mini-bílnum hans Rúnars að hlusta á Uriah Heep. Ég skrifaði þetta allt niður hjá mér þar sem mér fannst þú vera efni í bíómynd.

Þú varst svo ótrúlegur karakter og ég er svo heppin að þú varst pabbi minn.

Ég veit að þú ert með mömmu og það er viss huggun.

Ég hlakka til að sjá þig aftur og hlusta með þér á tónlist hinum megin.

Lovísa Lára Halldórsdóttir.

Afi Dóri var fyndinn karl með stórt hjarta og stóra bumbu sem gott var að lúra á þegar við vorum lítil. Hann var góður vinur okkar og það var gaman að spjalla við hann um lífið og tilveruna, heyra skemmtilegar sögur og fá alls konar góðgæti. Það var leiðinlegt að sjá hann verða svo veikan að hann gat ekki lengur gert það sem honum fannst skemmtilegt að gera. Hann var samt alltaf nógu hress fyrir ísbíltúra. Við vonum að honum líði mun betur núna og sé með elskunni sinni, ömmu Dísu.

Baldur Rökkvi, Halldór Hvannar og Herdís Lóa.

Í dag kveðjum við mág okkar, hann Dóra. Hann kom með látum inn í líf okkar þegar hann og Dísa systir fóru að vera saman og varð strax ómissandi hluti af fjölskyldunni. Það var alltaf fjör í kringum Dóra og mikill fengur fyrir okkur að fá svona stuðbolta inn í fjölskylduna. Óteljandi minningar koma upp í hugann um góðar stundir sem við áttum með Dóra, þar á meðal uppi í sumarbústað, í veiðiferðum og í Flatey. Dóri var alltaf hrókur alls fagnaðar og gerði allt svo miklu skemmtilegra.

Dísa og Dóri bjuggu saman í kjallaranum á æskuheimili okkar og síðar í „litla húsinu“. Þau giftu sig árið 1977 og eignuðust skömmu síðar fyrstu dótturina. Erfiðlega reyndist að finna hentugt nafn á erfingjann, og í einni af mörgum veiðiferðum þar sem aflinn var bæði murta og bleikja fannst Dóra alveg tilvalið að gefa dótturinni vinnuheitið Meikja. Því var reyndar breytt síðar og hún skírð Berglind Björk. Síðar bættust Svanhildur Sif, Lovísa Lára og Gunnar Már í hópinn, og barnabörnin eru orðin þrjú.

Það duldist engum hversu frábær pabbi hann Dóri var. Hann var gríðarlega stoltur af krökkunum sínum og það geislaði af honum þegar hann var með þeim. Hann naut sín svo sannarlega í föðurhlutverkinu, hann sá til þess að krakkarnir héldu með rétta íþróttaliðinu og hlustuðu á réttu tónlistina, eða eins og dóttir hans lýsti svo skemmtilega: „Pabbi ber ábyrgð á góðum tónlistarsmekk mínum og afleitri kímigáfu“.

Dóri var eilífðartöffari með sterkar skoðanir. Hann var eldheitur stuðningsmaður

Víkings og mikill áhugamaður um tónlist. Dóri var einn af þeim fyrstu hér á landi sem störfuðu við tölvur og sá fyrsti í fjölskyldunni sem eignaðist „heimilistölvu“. Í honum bjó merkilegur listamaður og eftir hann liggja glæsileg verk sem hann vann án þess að hafa fengið nokkra menntun í myndlist.

Dísa og Dóri voru alla tíð eins og ástfangnir unglingar, eyddu öllum frístundum saman og nutu þess að stunda golf. Það var því gríðarlegt áfall fyrir Dóra þegar Dísa varð bráðkvödd á heimili þeirra árið 2011. Þrátt fyrir að heimur hans hafi þarna hrunið á einu augnabliki, náði hann sér aftur á strik með stuðningi barna sinna, fjölskyldu og vina. Hann greindist síðan með illvígan sjúkdóm sumarið 2019 og þrátt fyrir öflugar meðferðir laut hann loks í lægra haldi fyrir sjúkdómnum. Það sem huggar okkur á þessum erfiða tíma er trúin á það að hann sé nú kominn aftur til Dísu sinnar, sem við vitum að hefur tekið á móti honum með opnum örmum.

Við systkinin kveðjum ástkæran mág okkar með söknuði og þökkum honum fyrir allar góðu stundirnar.

Sigurborg, Bogi,

Sigurbjörg og Berglind.

Fallinn er frá góður vinur minn, Halldór Snorri Gunnarsson. Þrátt fyrir erfið veikindi síðustu rúmlega tíu mánuði þá kom andlát hans á óvart, maður heldur alltaf í vonina.

Kynni okkar Halldórs bæði í leik og starfi spanna yfir 45 ár. Við kynntumst fyrst sem vinnufélagar hjá fyrirtækinu Skýrsluvélar ríkisins og Reykjavíkurborgar (Skýrr) kringum 1976. Það sem vakti fyrst athygli mína var leikgleði hans, hugmyndaauðgi og keppnisgleði.

Við tókum fljótlega ásamt öðrum að okkur að vera í skemmtinefnd starfsmannafélagsins. Að öðrum ólöstuðum þá var Halldór sálin í þeirri nefnd. Þar var ekki lagður lítill metnaður í heimgærð skemmtiatriði á þessum tíma og hafði Halldór endalausar hugmyndir. Mér er sérstaklega minnisstætt þegar við, þrátt fyrir að tæknin væri ekki fullkomin, útbjuggum skemmtiatriði þar sem við vörpuðum myndum af

starfsmönnum á tjald, spurðum spurninga og svörin voru tjáð með lagabútum spiluð af segulbandi, það var lögð nótt við dag til að undirbúa þessi atriði. Þar var ekki komið að tómun kofunum hjá félaga Dóra enda var hann vel inni í íslenskri og enskri lagaflóru. Hann var mikil félagsvera og hafði gaman af að vinna með fólki og tilheyrði mörgum hópum. Ef hann fann ekki hóp sem passaði við hans áhugamál þá stofnaði hann slíkan.

Ég naut þess að vera með honum í getraunahópum, golfhópum og ýmsum öðrum hittingum. Alls staðar var búin til einhver keppni því það var hluti af gleðinni. Seinna naut ég þess að vinna með honum hjá Starfsmannfélagi Reykjavíkurborgar, nú Sameyki. Þar nýttist vel hve töluglökkur Dóri var og þekking hans úr tölvugeiranum, fyrir utan það hvað hann var skemmtilegur og frábær starfsfélagi. Það er með söknuði sem ég kveð vin minn Halldór Snorra, þó ég viti að honum hafi ekki leiðst að hitta Dísu sína sem hann hafði saknað mjög frá því hún lést árið 2011.

Garðar Hilmarsson.